

вѣкъ, но и съ всѣко Слово, което излиза отъ устата на Бога“.

Като ученици, вие трѣбва да се ползвате отъ всички положения. Знайте, че всѣки човѣкъ има възможностъ да бжде ученъ и простъ, богатъ и беденъ, добъръ и лошъ. Отъ него зависи да бжде въ едното, или въ другото положение. Докато обича, човѣкъ никога не може да бжде лошъ. Щомъ любовта го напусне, той е въ състояние да даде пътъ на злото въ себе си. Любовта е непреривенъ процесъ, който действа извънъ времето и пространството. Любовта е многократенъ процесъ. Тѣй щото, съ право може да се каже, че дето е любовта, тамъ зло не сжществува. Това, което се явява и прекжсва, не е любовъ. Следователно, когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, ние разбираме, че той живѣе въ любовта на промѣнитѣ. Каже ли, че не може да обича, човѣкъ е изложенъ на голѣма опасностъ — злото влиза въ него.

За да се освободятъ отъ злото, хората трѣбва да мислятъ, да намѣрятъ причинитѣ на нѣщата. Като не мислятъ много, и религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора говорятъ само за миналото си и казватъ: Какви бѣхме едно време! Какви бѣха времената едно време! Какъ се обичахме едно време! Казвамъ: Каквото е сега, това е било и едно време.

Божията Любовъ носи пълния животъ.

*

41. Лекция отъ Учителя, държана на
4. юний, 1930 г. София. — Изгрѣвъ.